

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 39 af Anders Mølgaard (V), Holger Graversen (S), Lene Espersen (KF), Kristen Touborg (SF), Elsebeth Gerner Nielsen (RV), Aage Brusgaard (FP), Bent Hindrup Andersen (EL), Addi Andersen (CD) og Poul Nødgaard (DF) (se foran) vedtoges enstemmigt med 120 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Forespørgsel nr. F 30:

Forespørgsel til miljø- og energiministeren:
»Vil ministeren redegøre for regeringens strategi for forsyningsselskabernes udvikling, herunder energikilder, energibesparelser, forsyningssikkerhed, decentral kraftvarme og investeringsplaner?«

Af Bent Hindrup Andersen (EL), Keld Albrecht-
 sen (EL) og Jette Gottlieb (EL).

(Forespørgslen anmeldt 14/12 95. Fremme af
 forespørgslen vedtaget 10/1 96).

Begrundelse

Bent Hindrup Andersen (EL):

På det seneste møde i FN's klimapanel i december 1995 i Rom blev en ny vurderingsrapport om de globale klimaændringer fremlagt og godkendt. Rapporten konkluderer, at der i det næste århundrede må forudses en 2 graders temperaturstigning og en vandstandsstigning på en halv meter ved slutningen af næste århundrede, at det er usandsynligt, at det sidste århundredes temperaturstigning udelukkende skyldes naturlige svingninger, hvilket er en ny erkendelse i forhold til tidligere FN-rapporter, og at det både teknisk og økonomisk er realiserbart at gennemføre en betydelig reduktion i drivhusgasserne.

Danmark er et af de lande, der har den største udledning af drivhusgasser pr. indbygger. Derfor påhviler det Danmark at gøre en særlig indsats for dels at nedbringe, dels at omlægge sit energiforbrug for at reducere udledningen af drivhusgasser mest muligt.

Det fremhæves ofte under diskussionen om den danske indsats mod drivhuseffekten, at vi kan gøre en betydelig større indsats ved at bruge 1 mio. kr. i udlandet, f.eks. til et nyt kraftværk i Polen, end ved at bruge de samme penge herhjemme. Det er selvfølgelig rigtigt, at man altid vil kunne pege på investeringer, hvor den umiddelbare miljøeffekt er større i udlandet end herhjemme. Men det er en alt for kortsynet politik.

Hvis Danmark eksporterer sit nuværende energisystem med kulkraftværker til udlandet, vil vi ikke nøjes med en 2-graders stigning i temperaturen; den vil blive meget højere.

Danmarks hovedforpligtelse er i stedet at opbygge et energisystem, som kan danne forbillede for udlandet og især den del af verden, som står over for en kraftig udbygning af deres energisystem. Det vil give en langt større påvirkning af det globale energisystem. Og her har netop Danmark en særlig forpligtelse, for vi er nemlig blandt de lande, der har de bedst udviklede alternative energisystemer i verden, men disse får desværre kun lov til at blive udnyttet i beskedent omfang.

Danmark er således et energiparadoksernes land. Vi er de største CO₂-svin i verden, men også længst fremme med at udvikle alternativerne.

I dag skal vi gennem denne forespørgselsdebat diskutere en af de væsentligste årsager til, at det er sådan. I Danmark er den praktiske energipolitik nemlig overladt til energiforsynings-selskaberne, som med deres årlige investeringer på 10 mia. kr. i energisystemet er den reelle magtfaktor i dansk energipolitik. Og de har mildt sagt ikke vist stor forståelse for en alternativ energiudvikling, hvor energibesparelser og vedvarende energi er i hovedsædet.

Når Enhedslisten har rejst denne forespørgselsdebat på dette tidspunkt, skyldes det, at vi ikke har den store tiltro til, at en revision af »Energi 2000« vil få nævneværdig effekt, medmindre Folketinget og regeringen sikrer sig energiforsynings-selskabernes aktive medvirken hertil. Dette forudsætter bl.a. en ændret styring af energiselskaberne og deres investeringsmidler og en åben og demokratisk planlægningsproces, der inddrager alle aktører i det danske energisystem.